

Bohçasında Kehribar Gülümseme

— Hazal Karadağ · 20 Şubat 2014

Baharı anımsatırdı yeşili gözlerinin
Alnındaki çizikler yaşlanmışlığı gurbetin
Parmak boğumlarında sabrın zikri
Akları saçlarının dilin gamlı of çekimleri
Sen aklımdan çıkmadıkça nasiplenirim öykünden
Tutunamam yeryüzüne
Tutunamam güneşe geceye, aya, yıldızlara...

Sen aklımdan çıkmadıkça damla damla eriyor çarem
Yolcu yüreğim toprağına
El değmemiş türküler senin yansımanla dökülüyor sehere
Kızım diyor babam
Ağlama az kaldı silaya varmana...

Unutmadım seni unutamadım
Çay demlerken
Ekmeğe tereyağı sürerken
Köpüğünde ayranın
Köşeli kasketlerde
Yaşamın her dönemecinde sen varsın..
Unutmadım seni
En sevdiğim hatıramsın
Yüreğimin en sancıyan yanısın...

En deli rüzgârlarda eserim senli
Elimde ateşten asa özlem
Mahşer günü saydığım yaşamda
Sana mütemeyyil doğuyor sancı.

//Bohçasında kehribar gülümseme
Gözlerinde aheste özlemlerle
Geceme düştü yine//

Ne çok özlüyorum zamansız ayrılığına küstüğüm
Gün yüzlü dileklerimin prangası

Güneşi düşlerime kelepçeleyen hayal yüzlü yitiğim
Seni çok özlüyorum
Seni topraktan bile kıskanıyorum...

Canım yeşil gözlerin yine düştü yâdına
Kıymeti ne çok bilsen hülyamdaki çehrenin
Çıkıp gitmene rağmen gölgene yaslı sırtım
Sana uzak değil sol yanımda
Bak uykuda gökyüzü
Sırt vermiş geceye yıldızlar
Efkâr ılıkliğında kaydı yine
Sana varmak var
Yıldızım kaydığında...

Ben senin yokluğunu da sevdim
Tebessümündeki kırgınlık gibi
Seni sevmekten hiç vazgeçmedim

Mert kaideler dökülürdü dilinden,
İlgıt ılgıt türküyle
Keşkesiz sandığım hayatımın tek takıntısı
Tek yerle bir oluşum
Hayaline bel bağladığım
Köle ruhlu göçlerimin mümessili
Sana senli bakıyorum
Biraz kırgın, biraz güleç.

Kaç bayramdır görmüyorum yüzünü
Nakış nakış çoğaltıyor hüznümü
Seni ne çok özledim

Ah bir bilsen baba...

Hazal Karadağ